

Arrest

nr. 180 122 van 23 december 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 oktober 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag is gesteund op medische redenen in hoofde van hun minderjarig kind M. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 mei 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.2. Verzoekers dienen op 21 november 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij zij zich steunen op gezondheidsproblemen in hoofde van hun kind M. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 21 januari 2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 29 januari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[K., B.] [R.R.: ...], [...]

[K., B.] [R.R.: ...], [...]

+kinderen:

[K., M.], [...]

[K., H.], [...]

[K., S.], [...]

[K., A.], [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is eden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23.05.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.10.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.10.2011 (zie bevestiging arts dd. 15.01.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). De voorgelegde medische getuigschrijft, bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 23.05.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder wijst er ter terechtzitting op dat verzoekers op 14 oktober 2015 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, die heeft geleid tot een ongegrondheidsbeslissing van 18 januari 2016. Hij stelt dat de gezondheidsproblematiek opnieuw ten gronde is onderzocht, waardoor niet blijkt dat er nog een belang voorhanden is bij het thans voorliggende beroep. De Raad dient evenwel vast te stellen dat gelet op de in dit verband ter terechtzitting neergelegde stukken dient te worden aangenomen dat deze recentere aanvraag was gesteund op medische problemen van het kind H., terwijl de bestreden beslissing handelt over medische problemen van het kind M. Aldus blijkt niet dat er grond is om het belang van verzoekers bij huidig beroep in vraag te stellen en dient de opgeworpen exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van het kind van verzoekers reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

e motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is én er bovendien een kopie van het negatief reisadvies van de Belgische overheid werd gevoerd, waaruit een duidelijke tegenindicatie voor terugkeer naar het land van herkomst dient uit afgeleid te worden en hetwelk een belangrijk gegeven vormt in de beoordeling inzake de al dan niet aanwezigheid en toegankelijkheid der medische zorgen in het land van herkomst.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van het kind van verzoekers in die zin dat geoordeeld werd dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek en actuele situatie in het land van herkomst, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van aanvullende informatie inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat het kind [M.] evenals verzoekers zelf naar het land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat het kind van verzoekers zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (Tsjetsjeense origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer het kind en diens ouders, huidige verzoekers onmogelijk terugkunnen door de ernstige problemen in hun land van herkomst;

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek die erger is geworden, er is tevens de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken NIET werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijk-mende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen medische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voor-waarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.

Dat er door verweerster minstens geantwoord diende te worden op de inhoud van de veelheid van nieuwe stukken die werden voorgelegd.

Dat erkend wordt dat het kind van verzoekers tot op heden lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor zijn leven/fysieke integriteit en waarbij er noodzaak is tot behandeling.

Dat deze behandeling van het allergrootste belang is, gezien er anders een levensgevaarlijke toestand dreigt te ontstaan.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door te gaan afwijzen blijkbaar omdat het één en ander naar de door de arts-adviseur gehanteerde maatstaven al lang genoeg zou hebben geduurd.

Er is nooit het vereiste onderzoek gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheids-verplichting aan de orde is.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de werkelijke behandelingsmogelijkheden door de arts van verwerende partij, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Gezien de etnische achtergrond van verzoeker komt deze overal op de laatste plaats en zijn de medische zorgen, waarvan er zelf in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie redelijk, lees zeer, moeilijk is, geenszins gegarandeerd.

Er is eenvoudig weg wel misschien ergens wel in één ziekenhuis de nodige medicamenten aanwezig, doch deze is geenszins voldoende in verhouding tot het aantal patiënten.

De behandeling zou in principe gratis moeten zijn, maar gezien de tekorten is deze geenszins gratis met alle gevolgen vanden dien voor de personen die niet of onvoldoende kunnen betalen.

Het is voor verzoeker totaal onmogelijk om de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst te bekomen gezien de tekorten, de etnische achtergrond en hun achterstelling, en de financieel precaire situatie waarin hij verkeert.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht."

3.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uit-drukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwe-gingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingen-zaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoekster die in ernstige mate gehinderd wordt door diens ziekte-toestand.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet ge-beurd is.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd en tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet en realistisch behandelingsvoorstel te gaan stellen dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen uitgewezen worden aangezien daar mogelijkheden zijn om hun kind te behandelen.

De arts-attaché dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden en dienaangaande ook de nodige zekerheden kunnen hebben, eerder dan zomaar artikelen van het internet te plukken en te gaan aanne-men dat deze wel juist zullen zijn, dat verzoeker wel behandeld zal kunnen worden.

Dat nochtans geen discussie bestaat over het feit dat het kind van verzoekers be-handeld dient te worden voor zijn aandoening, en het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn.

Dat bovendien niet zomaar kan voorbijgegaan worden aan het feit dat er sprake is van een tekort aan medische zorgen in het land van herkomst.

Dat in het verzoek art. 9 TER VW expliciet werd verwezen naar verschillende gezaghebbende instanties en studies waaruit blijkt dat in tegenstelling tot het-geen gesteld in het advies van de arts-adviseur er wel degelijk een groot probleem is inzake én de toegankelijkheid én de beschikbaarheid der noodzakelijke medische zorgen.

De arts-adviseur houdt geen rekening met de inhoud van deze verslagen en negeert ze gewoon ! Er wordt geen repliek geformuleerd doch zomaar gesteld dat alles reeds in een vorige beslissing werd onderzocht.

Dat het duidelijk moge zijn dat in de gemelde levensgevaarlijke omstandigheden de grootste voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden en de inhoud van het advies van de arts-adviseur getuigt van een al te grote lichtzinnigheid."

3.1.3. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen als volgt:

"Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver -streckende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert en indien er nieuwe elementen worden naar vorgebracht zoals daar zijn een verslechterde medische toestand zoals deze blijkt uit medische stukken of nog bepaalde stukken die de onmogelijkheid van behandeling in het land van herkomst aantonen, dat dan toch minstens deze stukken onderzocht worden en er rekening wordt gehouden met deze essentiële informatie en stukken daterend van na de vorige beslissing.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag destijds op basis van een paar internetsites en zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand op basis van standaardargumentatie uitspraak gedaan inzake de algemene beschikbaarheid van behandeling in Rusland.

Betreffende de toegankelijkheid van medische zorgen werd geen enkel onderzoek gedaan, doch heeft de arts zich beperkt tot een deductie op basis van juridische argumentatie, met name als de medicamenten beschikbaar zijn, dan zijn ook toegankelijk.

Dergelijke aanpak, waarbij zonder enig concreet onderzoek, zonder rekening te houden met alle stukken, zonder rekening te houden met de etnische achtergrond van verzoeker, zonder ook rekening te houden met de levensgevaarlijke situatie die ontstaat bij gebreke aan behandeling, op basis van algemene beweringen zomaar al te gemakkelijk wordt beweerd dat alles kan behandeld worden in Rusland, is totaal uit den boze en is lichtzinnig te noemen.

Het is om deze reden dat destijds hoger beroep werd aangetekend.

at ingeval van onderbreking in de behandeling, de gevolgen irreversibel zijn en snel overlijden kan volgen.

Dat dit geen blote bewering is doch thans zeer duidelijk blijkt uit de bijkomend voorgelegde medische stukken.

Het gaat niet op om door standaardargumentatie steeds opnieuw te verwijzen naar een voorgaande beslissing, waarin werd gesteld dat de toegankelijkheid verzekerd is en het één en ander gratis zelfs zou kunnen, terwijl de verschillende stukken die door verzoekers worden voorgelegd het tegendeel aantonen.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst dit gelet op de verergerde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing waarin werd gesteld dat geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling met verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal van het jaar 2011.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat bovendien door verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen NIET toegankelijk en NIET beschikbaar zijn voor haar OP HEDEN in het land van herkomst.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen;

Dat er nergens enige repliek wordt geformuleerd noch op de nieuwe medische attesten die stellen dat er sprake is van een er verslechterde toestand, en ook niet op de verschillende stukken die aantonen dat er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst.

Nergens wordt medisch bronnenmateriaal vermeld, alles blijft bij gratuite beweringen.

at hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoekers geen duidelijke en voor hen toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing.”

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 18 oktober 2011. Verweerder licht toe dat de gezondheidstoestand van het kind M. ongewijzigd is. In dit verband werden de bij de verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken voorgelegd aan een arts-adviseur met de vraag om deze te vergelijken met de medische stukken die voorlagen bij de eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011. De arts-adviseur bevestigde op 15 januari 2015 dat het om “exact dezelfde aandoening” gaat. Deze ‘bevestiging’ van een arts-adviseur waarnaar wordt verwezen en die wordt bijgetreden, werd verzoekers samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht en kan dus worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. Er wordt ook nog geduid dat in de eerdere beslissing van 23 mei 2014 reeds werd ingegaan op de gezondheidstoestand alsook op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de als noodzakelijk weerhouden medische zorgen in het land van herkomst.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing wordt gedragen door een stereotiepe of standaard-motivering, waarbij louter wordt verwezen naar een eerdere beslissing. Zij stellen dat niet wordt verduidelijkt waarom niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat evenmin wordt gemotiveerd waarom geen onderzoek ten gronde werd gevoerd. Deze stelling van verzoekers kan evenwel niet worden gevolgd. De Raad merkt allereerst op dat verzoekers uitgaan van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar zij voorhouden dat deze is gesteund op de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 23 mei 2014. Er wordt weliswaar verwezen naar deze eerdere beslissing, doch er wordt tevens op duidelijke wijze gemotiveerd dat de eigenlijke grond waarom wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag de vaststelling is dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011 en dat bijgevolg toepassing dient te worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. In deze situatie dient geen hernieuwd onderzoek van de medische problematiek in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaats te vinden, laat staan dat in deze zin een nieuwe motivering zich opdringt. Door te motiveren in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk aangegeven op welke grond volgens het bestuur een hernieuwde beoordeling over de grond van de zaak, of een eigen onderzoek in dit verband, zich niet opdringt. Uit de

motivering van de bestreden beslissing blijkt verder wel degelijk een individueel onderzoek van het dossier en zonder dat een louter stereotiepe motivering voorligt. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geïjkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers betogen vervolgens dat niet werd geantwoord op de inhoud van de veelheid van nieuwe stukken die werden voorgelegd. Zij doelen aldus op de nieuw voorgelegde stukken betreffende de gezondheidsproblematiek van het kind M. waaruit volgens hen een verslechtering van de gezondheidstoestand blijkt alsook een gevoegde kopie van het reisadvies van de Belgische overheid voor Rusland waarmee zij alsnog wensen aan te tonen dat een behandeling in het herkomstland niet mogelijk is. De Raad stelt in dit verband vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk een antwoord kan worden gelezen op de nieuwe stukken inzake de gezondheidsproblematiek van het kind M. die werden voorgelegd. Verweerder heeft zo gemotiveerd dat volgens hem de ingeroepen gezondheidstoestand ongewijzigd is. Hiertoe wordt verwezen naar een standpunt in deze zin dat een arts-adviseur heeft ingenomen na een vergelijking van de verschillende medische stukken zoals deze voorlagen bij de laatste verblijfsaanvraag met de medische stukken zoals deze voorlagen bij de eerdere aanvraag van 18 oktober 2011. Deze motivering laat verzoekers toe kennis te nemen van de reden waarom geen nieuwe elementen op medisch vlak werden weerhouden, derwijze dat zij kunnen afwegen of het nuttig is hiertegen in rechte op te komen. Verzoekers maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat de voorziene motivering op dit punt niet afdoende zou zijn in het licht van het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder in zijn beslissing eveneens heeft geduïd dat hij in zijn eerdere beslissing van 23 mei 2014 reeds uitgebreid is ingegaan op de door verzoekers aangehaalde gezondheidstoestand én op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen. Impliciet doch zeker heeft hij aldus gemotiveerd dat de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst – en de door verzoekers voorgehouden ontoereikendheid of onmogelijkheid op dit punt – ook reeds voorlag in het kader van de eerdere aanvraag van 18 oktober 2011. Ook op dit punt kan aldus worden aangenomen dat een motivering is voorzien. Andermaal brengen verzoekers geen concrete argumenten naar voor die de Raad toelaten vast te stellen dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de door hen bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen vervolgens te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

De Raad benadrukt andermaal dat – waar verzoekers aangegeven dat de bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, steunt op de eerdere beslissing van 23 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 oktober 2011 ongegrond werd verklaard – het determinerende motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 oktober 2011. Het determinerende motief betreft aldus de vaststelling dat geen nieuwe elementen zijn voorgelegd aan het bestuur en niet het gegeven dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 oktober 2011 negatief werd afgesloten.

Eveneens dient te worden benadrukt dat, opdat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk te verklaren, de vaststelling volstaat dat de hierin bedoelde situatie zich voordoet, met name dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient slechts te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen worden aangebracht. In zoverre verzoekers aldus voorhouden dat telkens een zorgvuldige toetsing van de gezondheidstoestand aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient te worden doorgevoerd, gaan zij voorbij aan het gegeven dat in de situatie waarin er grond is tot toepassing van § 3, 5° van deze bepaling een dergelijk toetsing niet dient te worden doorgevoerd en wel omdat een dergelijke toetsing reeds werd of zal worden doorgevoerd in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van deze wetsbepaling waarbij dezelfde elementen voorlagen. Aldus blijkt evenmin dat verzoekers hun betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in casu dienstig is voor de uitkomst van het thans voorliggende beroep. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of de ingeroepen medische aandoening al dan niet een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaakt, een appreciatie waar ook enkel een ambtenaar-geneesheer over kan oordelen, en bij gebreke van nieuwe elementen diende een dergelijk standpunt ook niet te worden ingenomen.

Centrale vraag die zich in casu stelt, is bijgevolg of verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011. Verzoekers stellen in dit verband dat een blijvende medische aandoening aan de orde is en dat de aandoening is verergerd. Zij wijzen vervolgens op een door hen gevoegde kopie van het reisadvies van de Belgische overheid betreffende Rusland. Zij benadrukken dat verschillende nieuwe en relevante stukken zijn voorgelegd die nooit op hun waarde werden beoordeeld en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

De Raad benadrukt allereerst dat het niet is omdat nieuwe stukken werden voorgelegd dat er ook sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers stellen dat een blijvende medische aandoening aan de orde is, stelt de Raad vast dat dit gestelde op zich niet van aard is aan te tonen dat er in de thans voorliggende verblijfsaanvraag sprake was van nieuwe elementen in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 oktober 2011. Verzoekers stellen vervolgens op bijzonder algemene wijze dat er, gelet op de nieuwe stukken die werden aangebracht betreffende de gezondheidsproblemen van het kind M., sprake is van een verergerde gezondheidstoestand. Dit wordt evenwel op geen enkele wijze geconcretiseerd. Verzoekers blijven volledig in gebreke dit standpunt concreet aan te tonen aan de hand van de vermeldingen in de medische stukken zoals deze werden aangebracht in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag. Met deze algemene en vage bewering weerleggen zij het motief in de bestreden beslissing niet dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, waarbij ook werd verwezen naar een bevestiging van een arts-adviseur van 15 januari 2015 waarbij deze aangaf de verschillende voorgelegde medische stukken voorgelegd bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag te hebben vergeleken met de medische stukken zoals deze voorlagen bij de verblijfs-

aanvraag van 18 oktober 2011. De bij huidige voorliggende aanvraag aangebrachte stukken betreffende de gezondheidstoestand van het kind M. werden aldus ook duidelijk in rekening gebracht, doch er werd geoordeeld dat dezelfde ziekte-toestand voorligt zoals deze reeds voorlag in het kader van de verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011. Verzoekers wijzen vervolgens op een door hen bij de aanvraag gevoegde kopie van het reisadvies van de Belgische overheid betreffende Rusland. In dit verband wijst de Raad allereerst op het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing impliciet doch zeker heeft geduid dat de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst – en de door verzoekers voorgehouden ontoereikendheid of onmogelijkheid op dit punt – reeds voorlag in het kader van de eerdere aanvraag van 18 oktober 2011. In casu beriepen verzoekers zich in hun eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011 inderdaad reeds op een voorgehouden onbeschikbaarheid en/of ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in hun land van herkomst. Verzoekers behoorden hierbij reeds alle nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over te maken. De situatie op het vlak van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de volgens de arts-adviseur noodzakelijke medische zorgen maakte vervolgens het voorwerp uit van een onderzoek door deze arts-adviseur. Verzoekers waren ook in de mogelijkheid om, indien zij de mening waren toegedaan dat hierbij alsnog essentiële gegevens over het hoofd waren gezien, onjuiste feitelijke gevolgtrekkingen werden gemaakt of hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld, dit gevoerde onderzoek in rechte aan te vechten voor de Raad middels het aanvechten van de beslissing van 23 mei 2014. Waar zij menen dat er sprake is van een onmogelijkheid tot een verdere behandeling in het land van herkomst, hebben zij dit aldus reeds ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011 en verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat er op dit vlak sindsdien sprake is van een gewijzigde situatie. In het licht van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur bijkomende inlichtingen betreffende de algemene situatie in het land van herkomst waarvan niet blijkt of niet wordt aangetoond dat deze wijzen op een gewijzigde situatie ter zake in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag, niet weerhoudt als een nieuw element dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager ook de mogelijkheid geven om ad infinitum nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers nog betogen dat zij ter staving van hun verblijfsaanvraag expliciet hebben verwezen naar verschillende gezaghebbende instanties en studies waaruit moet blijken dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen problematisch is en hiermee geen rekening is gehouden, kan de Raad verder slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekers – naast het reisadvies – bij hun aanvraag stukken voorlegden inzake de behandelmogelijkheden in Rusland. Verzoekers verduidelijken ook geenszins welk overig stuk zij dan nog zouden hebben aangebracht bij hun verblijfsaanvraag en op welke wijze hieruit dan alsnog een nieuw element moet blijken. Zij laten na op concrete wijze een gebrek in de motivering dan wel onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan te tonen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011 en de ingeroepen gezondheidsproblematiek dezelfde is. Verzoekers kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij stellen dat een nieuw onderzoek ten gronde in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, inclusief de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf zich opdrong. Evenmin kunnen verzoekers bijgevolg worden gevolgd waar zij stellen dat een standpunt diende te worden ingenomen over de gevolgen van een stopzetting van de behandeling of de evolutie van de gezondheidstoestand bij terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers brengen vervolgens nog een betoog naar voor waarbij zij wezenlijk aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die in de beslissing van 23 mei 2014 werd gemaakt in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 18 oktober 2011. Zij houden vol dat een adequate behandeling in het herkomstland niet mogelijk is en zij niet naar daar kunnen terugkeren. Deze kritiek is evenwel niet dienstig in het kader van huidig beroep, waarin de bevoegdheid van de Raad zich beperkt tot het nagaan of verweerder al dan niet kon oordelen dat geen nieuwe elementen werden ingeroepen en besluiten tot de onontvankelijkheid van de thans voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Een eventuele onwettigheid van de beslissing van 23 mei 2014 vermag geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Zo niet, zou dit er immers op neerkomen

dat de Raad zou aannemen dat een latere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat zij op dezelfde medische elementen is gesteund als de eerdere aanvraag, indien in het kader van die eerste aanvraag een wettige beslissing is genomen. Zoals hiervoor is uiteengezet, volstaat het evenwel dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en is het niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen dan wel of deze beslissing al dan niet wettig is (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Daarenboven wordt ook opgemerkt dat de Raad zich reeds heeft uitgesproken over de beslissing van 23 mei 2014 bij arrest nr. 137 768 van 2 februari 2015 en het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft verworpen.

In zoverre verzoekers aangeven dat hun verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat een arts-adviseur zou hebben geoordeeld dat *“één en ander [...] al lang genoeg zou hebben geduurd”*, kan de Raad verder slechts vaststellen dat een dergelijk betoog volledig vreemd is aan de motieven die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggen en bijgevolg feitelijke grondslag mist.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die zij niet reeds hebben ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 oktober 2011.

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog recente medische stukken betreffende het kind M. voor. Er moet worden geduurd dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Deze stukken kunnen niet dienstig worden aangebracht in het kader van huidige procedure.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.5. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van hun kind M. onontvankelijk wordt verklaard omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met een vorige, reeds onderzochte aanvraag op dezelfde grond. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarenboven benadrukt de Raad dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Er moet daarenboven worden geduurd dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in casu niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). In casu dient te worden vastgesteld dat de medische toestand van het kind M. reeds werd beoordeeld in de ongegrondheidsbeslissing van 23 mei 2014, waarbij werd vastgesteld dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat evenmin sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Een arts-adviseur stelde vast dat het kind kan reizen en de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 137 768 van 2 februari 2015 verworpen, waarbij een schending van artikel 3 van het EVRM niet werd weerhouden. Verzoekers blijven verder thans in gebreke in concreto aan te tonen dat zij in het kader van de huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf wezenlijk nieuwe elementen hebben bijgebracht wat de aandoening van het kind of de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst betreft. Verzoekers brengen bijgevolg in hun middelen geen concrete elementen aan die alsnog kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de gezondheidsproblematiek van hun kind M. Het betoog van verzoekers laat aldus niet toe een miskenning van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

3.2.6. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS